

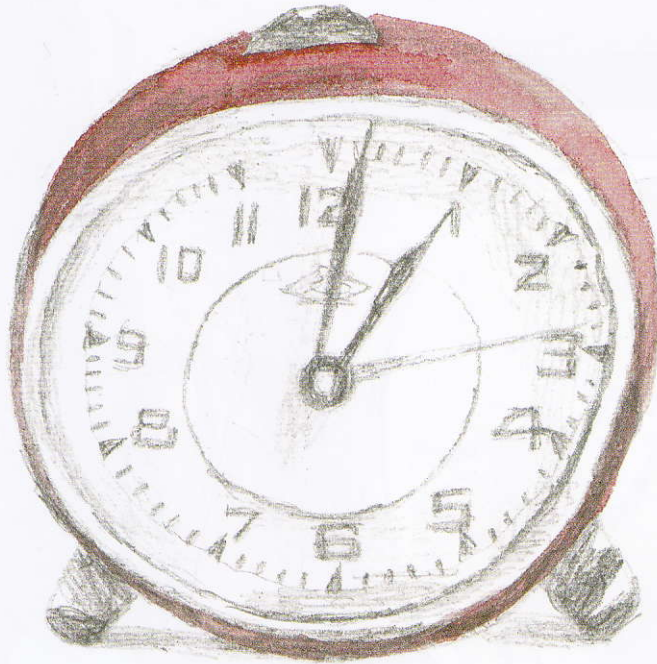
Libris

Respect pentru oameni și cărți

LAURA GRÜNBERG

ISTORIIIOARE

EDIȚIE REVIZUITĂ

Ilustrații de Stela Lie

 UNIVERS

cuprins

1

p. 7 în pod, din greșeală

p. 13 fuga de acasă și întâlniri (ne)așteptate

2

p. 25 lămuriri, nelămuriri

p. 30 tentativă de istorii cu bătălii și întâlnirea cu Marele Pârș

p. 39 tentativă de istorie cu gânduri

p. 43 tentativă de istorie puzzle

p. 46 tentativă de istorie coaptă

p. 50 tentativă de istorie din prezent

p. 54 tentativă de istorie de râsul lumii

3

p. 57 istorii retrăite

p. 64 toate la locul lor

Libris.ro

Respect pentru cartea si cititor

1

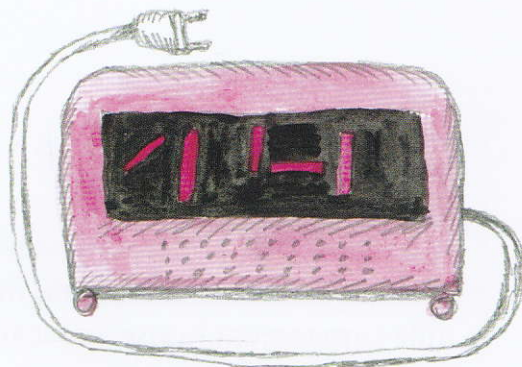
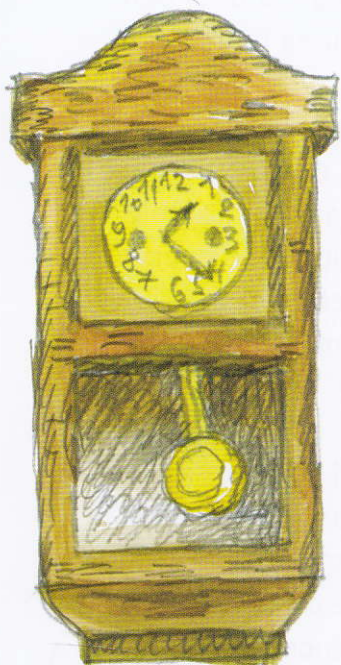
În pod, din greșeală

În liniștea unui pod cu vechituri dintr-un oraș, se putea distinge o conversație ciudată (pentru unii) între limba mică și cea mare a unei pendule care tocmai fusese aruncată acolo pentru că rămânea în urmă.

— Nu mai țipa așa. Oi fi tu mare, dar asta nu-ți dă dreptul să te rățoiști mereu la mine, spunea limba cea mică. Cât am muncit eu de ani de zile pentru ca tu să-ți miști fundul câte un pic! Dar mereu au contat orele, și nu secunde. Când te miști tu, se aude, se cântă, bat clopotele uneori. Când eu mă mișc – nimic! Amețisem. Obosisem. Asta e!

— Bine, răspunse limba cea mare, nu te mai răsti. Spune-mi, însă, acum ești mulțumită? Uită-te în jur. Îți place?

Limba cea mică privi în jurul ei – scaune putrezite, saci cu haine vechi, resturi de la tot felul de vopsele și materiale de construcții, un brad ofilit, niște schiuri de lemn putrezite, păianjeni peste tot. Din cauza întunericului, nu avea cum să îl vadă pe Simon, care se pitise în spatele unui dulap de bucătărie, ținându-și respirația. Băiatul tocmai cotrobăia printre haine, căutând insignele vechi ale bunicului pentru un proiect la școală, când ușa de la pod se deschisese și tatăl lui Simon azvârlise acolo pendula.

— Ce-i drept, spuse limba cea mică, groaznică priveriște! Nu mă așteptam la o asemenea reacție. Suntem totuși din familie.

— Of, ce prostuță ești! Ce familie? Rostul nostru acolo în casă, în familie, cum zici tu, era să arătăm ora exactă. Atât și nimic mai mult.

— Uite ce e, dacă vrei, fă-mă proastă, nu prostuță. Discută cu mine de la egal la egal, chiar dacă sunt limba mică. Și află că nu cred ce spui. Dădeam bine pe perete, umpleam frumos spațiul acela. Mulți ne admirau. De exemplu, tanti Vali, de fiecare dată când intra, spunea: „Ce bijuterie!“ Sau, amintește-ți, de câte ori povesteau de cutremur sau de Revoluție că i-au prins acasă, cum spuneau: „Știu sigur, tocmai bătuse de ora 11:30 când au început zgâlțâiturile...“

— Ce să-mi mai amintesc acum! Tu ai văzut ce au pus în loc? Tabloul acela primit plocon de la nu știi cine. Ți le mai arată? Trebuie să recunoști că s-au descotorosit foarte ușor de noi. Păcat de Simon. Măcar pentru el nu trebuia să te ambiționezi. E un copil bun.

— Cam răsfățat, continuă limba mică. Nu-și face singur patul, nu-și face nici măcar un sandviș, iar uneori mănâncă prea multă ciocolată seara. Doamne, ce-a mai trecut timpul!

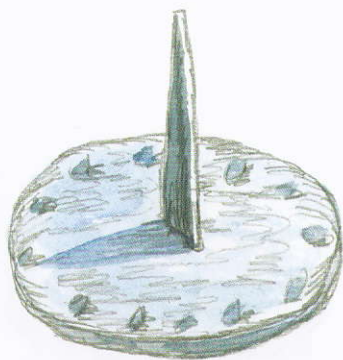
— Îți amintești, întrebă limba cea mare, de el când era mic? Nu știa să îl spună pe „r” sau, când reușea, ce caraghios arăta spre noi și striga: „ULaaa penduRa... ULLLa, penduRa!” de câte ori băteam de prânz.

Simon nu își mai amintea așa ceva, dar era obișnuit să i se pună în cârcă tot felul de grozăvii. Conversația îl interesa tot mai mult și frica de a fi descoperit era din ce în ce mai mare.

— Poate se va gândi el la noi, zise limba mică. Nici el nu poate suferi deșteptătorul. Și lui îi place să doarmă mai mult dimineața. De fapt, și pentru el am vrut să rămân în urmă. Bietul copil e tot mereu pe fugă.

— Tare ești naivă, interveni limba mare. Crezi că îi pasă cuiva de noi? Pur și simplu îi agasam pe cei ai casei. Rămâneam în urmă și mai și ticăiam încontinuu. Cred că asta a fost cel mai grav pentru noi. Doar ai văzut că începușeră să fie insomniaci și cam stresați. Nu mai suportau zgomotele. Cu ani în urmă nici nu ne auzeau. În ultima vreme, îți minte de câte ori ba unul, ba altul remarca: „Da' ticăie pendula, nu glumă”. Nu ai observat că au început și cu bulinele?

— Aici ai dreptate, spuse limba mică. Și mie mi s-au părut mai nervoși, mai pe fugă. Am avut uneori senzația că ei erau, de fapt, prea agitați și voiau totul mai repede și de aceea credeau că noi rămânem în urmă. Am încercat o vreme să țin pasul, dar am obosit. Noi mergeam bine, aproape bine, doar că ei deveniseră mult prea grăbiți. Toți acum au ceas, dar nimeni nu mai are timp. Dar, de păsat, le păsa de noi.

— Ce-i aia, să mergi aproape bine? Uite și tu ce prostii spui! Timpul e timp – ori ții pasul cu el, ori nu, și gata. Las-o baltă. Poate chiar crezi că se oprește lumea pe loc fiindcă am ajuns noi aici, răsă strident limba mare.

— Ei bine, eu așa cred. Ori se oprește, ori, din contră, prea o ia la goană. Iar pe fugă nu se poate face nimic. Și oricum, în ambele variante, sincer vorbind, fără noi, cine și cum o să mai facă istorie?

Simon încremeni. La asta nu se gândise niciun moment. Istoria îi plăcea cel mai mult. La mate nu se pricepea. La scris frumos, nici atât. Voce n-avea. Istoria și sportul erau singurele materii pentru care merita să meargă la școală. În rest, o făcea de gura mamei și pentru că asta făceau toți cei de vârsta lui. Ascultă în continuare, cu inima cât un purice.

— Draga mea, spuse limba mare, istoria se face ea și fără tine. O să se facă aproape istorie, sau istorie grăbită, sau istorie pe fugă. Nu-ți face iluzii, nimeni și nimic nu e de neînlocuit – nici măcar istoria. În schimb, noi două o să putrezim aici.

— Ba eu nu cred. Numai noi putem face istorie. Istoria care se scrie și rămâne în manuale și în cărți. Ce poate face deșteptătorul acela penibil nu este istorie. Orele pe care le arată televizorul sau telefonul pe care îl pun ei din când în când să sune... Țăla nu e timp, aia nu e istorie. Fără noi totul este, sau totul o să fie o... o... parodie.

Simon asculta din ce în ce mai atent. Deci asta era. Pericol de parodie. Știa el de ce nu suferea nici deșteptătorul din camera lui și nici mobilul lui tata, de care nu avea voie să se atingă. Simon, deși nu prea știa ce înseamnă cuvântul „parodie“, râse mulțumit. Era clar că nu era nici istorie, nici o altă materie de școală, deci nu putea fi ceva important. Nu avu timp să mediteze mai mult la cele auzite, căci răsună un țipăt:

— Auu, ajutor! Ce urâți sunt! urlă limba mică. Dacă se apropie mi se face rău!

Într-adevăr, de parcă n-ar fi fost de ajuns praful de câteva degete și pânzele de păianjen, pe podea se plimbau în voie câțiva gândaci negri și dolofani. Văzându-i, Simon se sperie rău și el și o zbughi afară din pod, trântind ușa în spatele lui. Ieși din casă. În stradă răsuflă ușurat. Era duminică. Câțiva oameni se plimbau, cu sau fără copii agățați de mâinile lor. Câte o frână se auzea din când în când. În rest, nimic. Până în capătul străzii nimic, doar câțiva oameni, afișe jupuite, coșuri de gunoi, câte un câine sau, ici-colo, câte o bicicletă. Se pare că limba mică avea dreptate. Nu se mai întâmpla nimic. Asta nu era, categoric, istorie. În nicio carte de istorie nu scria că în ziua cutare o doamnă blondă traversa strada pe trecerea de pietoni împreună cu maidanezul ei. Sau că la chioșcul de la colț se vindeau zilnic ziare, sau că aveau amandine proaspete la cofetăria din capătul străzii.

Era clar. Se întâmpla ceva foarte grav, iar el era singurul care știa cauza. Trebuia să facă ceva. Alergă înapoi spre casă. Urcă tiptil în pod și puse pendula într-o geantă. Tocmai ieșea pe poartă, când îl zări Magda, sora lui mai mică.

— Unde te duci?

— La școală, hai, pa.

— Și ce-ai acolo? Nu e ghiodan.

— Ghiozdan, proasto! Ce te interesează? Fugi acasă.

— Ba nu. Vin și eu.

— Ba nu vii.

— Dacă nu vin, atunci mă duc și îi spun lui bunica.

— Ce-i spui?

— Știu eu. Și o sun și pe mama la spital.

Asta era Magda. Era... blondă, ca toate fetele! Și se ținea de el ca scaiul de haine. Nu avea scăpare.

— Magda, dacă ești cuminte și mă lași, îți aduc ceva bun.

— Nu, nu! Dacă nu mă iei, țip.

Simon cedă.

— Bine, hai.

— Unde mergem?

— Să facem istorie.

— Și unde o facem? E departe?

— Peste mări și țări. Hai, Magda, lasă vorba. Dacă mergi, mergi și gata.